

Prof. Badiny Jós Ferenc:
MAGYAR ŐSTÖRTÉNETET KÉRÜNK ÉS
NEM IDEGENT ...

Halmi Dezső:
LÁSZLÓ GYULA RÉGÉSZ
PROF. ELŐADÁSA

1978

KISS — LAPOK

4. szám

BUENOS AIRES

SIN VALOR COMERCIAL

küldött magyar tudós csoport — az u. n. Zichy expedíció — már régen ennek az ellenkezőjét állapította meg. Nem kell mást említenünk, mint JANKÓ János — a századfordulón tett — azon kiértékelését, amellyel ezt a "finnugor" származási hipotézist embertanilag megcáfolta, a következő kiértékelésével:

"eddig az osztyákat ugor népek tartottuk, az antropológiának ezt meg kell tagadnia. Az osztyák egy dolichocephal, barna szemű, barna hajú ősnép maradéka, mely ugor hatás alá keiült. Ez az ugor hatás a nyelvben kiterjedt az egész népre, a kultúrában és vérben azonban nem terjedt az Irtisen és Obon túli területre."

Miután származás embertani azonosságot követel, nyelvrokonság sohasem jelenthet azonos származást.

Akik tehát — ennek ellenére — azt hirdetik, hogy a Magyarság ezekből — az embertanilag különböző — vogul és osztyák népekből származik, az nem a tudományt szolgálják, hanem

a Magyarság ősi — Kaukázuson túli és részben Mezopotámiából — Sumir földről való eredetét akarják — valószínűleg más népi és más nemzetpolitikai érdekből — elsikkasztani. (Bocsánatot kérek a tudományos értekezésekben szokatlan kifejezésért, de ahol a valóban "tudományos kiértékeléseket,

evidenciákat és létező és bizonyítható azonosságokat" figyelembe nem vesznek, hanem egy hipotézisekkel teli elméletet tartanak értékesebbnek a Magyarság származásának kikutatásában, ott nem beszélhetünk másról, mint **politikáról, vagy érdekről.** Tudományról semmi esetre sem.)

Azok, akik egyetemi katedráról tanítanak — meg fogják érteni szavaimat, amikor a tanári lelkiismeretről beszélek. Egy "tanár" csak igazságot hirdethet. Ugyanis számolnia kell mindig azzal, hogy a kíváncsi hallgató nem azért iratkozott be pl. Buenos Airesben az "Estudios Uralo-Altaicos" című tantárgy hallgatására, hogy a témával ne foglalkozzon. Éppen ellenkezőleg. A nagy tudásszomjú argentin ifjúság nemcsak tanul, érdeklődik, kérdez és kutat, de igyekszik a tanárját le is **ellenőrizni.** Így történt meg azután az, hogy — amikor az egyetem — angol nyelven — kiadta, "The Sumerian Wonder" címen a sumir-magyar azonosság összefoglalt bizonyítási tételeit, volt olyan hallgatóm, aki a Buenos Aires-i magyar követség útján szerzett "bizonyító anyagot" arra vonatkozólag, hogy

bizony a magyarok a finnek, vogulok, osztyákok, cseremiszek, lappok leszármazottai és ezt ma Magyarországon így tanítják.

Első pillanatban nem tudtam hogyan felni hallgatóm cáfolatára, mert bizony abban

nagyon igaza volt, hogy ma — Magyarországon így tanítják. Ugyanis hogyan magyarázom meg ennek a nemzeti érzésű argentin fiúnak azt, hogy,

amit Magyarországon ma a Magyarság származásáról tanítanak, az a Magyar Nemzet érdeke ellen való. Ilyen "perverz" történelem-szemlélet hirdetését egy hazáját szerető, hagyományait becsülő, nemzetiségét védő, normális hazafi elképzelni sem tud, nemhogy elhigyen. Argentínáról beszéltem tehát és kérdeztem, hogy mit tud a spanyol "conquista" előtti ősnépek történetéről, hagyományairól...? Kérdeztem, hogy Argentína "őstörténete" nincs-e meghamisítva...? Hiszen a spanyol "térítés" és "honfoglalás" történetével kezdődik az argentin "őstörténet". Hol van leírva, mi tudunk az Argentína északi részét még magába foglaló "Inka Birodalom" népének származásáról, történetéről...?

Nem hamisították-e meg ezt a mindent elpusztító spanyol conquistadorok egyszerű aranyvágyuk mohóságában...?

"Igen — ez igaz" volt a válasz.

"A spanyolok azért értékelték le, pusztították el az itteni őslakó népet, hogy a felettük gyakorolt uralmukat nemzetközileg igazolják. Ez emberi jogokat súlyosan sértő és semmibe vevő inquizíciók és emberirtások azért lettek egyszerűen "térítésnek" nevezve, hogy az egyházi terminológia szerint minden ősi kul-

tur és vallási hagyomány egyszerűen ördögűzésnek neveztessek.

Teljesen hasonló a Magyarság származásának félremagyarázása is. Ugyanis 1301-től (Kr. u.) — az egyetlen nemzeti király — Mátyás —kivételével, a Magyar Nép felett idegenek uralkodtak. Olyan idegenek, akiknek műveltségük sokkal alantasabb volt a magyarokénál. 500 éven át a Magyar állam hivatalos nyelve a latin és a német volt. Azt hiszem elég ezekre az uralkodó érdekekre és Magyarországon — természeti kincsekben való — iszonyú gazdagságára hivatkozni ahhoz, hogy megérthető legyen az uralkodó hatalom azon politikai tendenciája, mely a Magyar Nép sumir származását — az Európában található legprimitívebb népektől való eredeztetéssel akarja behelyettesíteni."

Annak ellenére, hogy a magyar követségről informált hallgatóm elfogadta ellenvetéseimet és szorgalmasan járt az előadásaimra — a vita csak akkor fejeződött be véglegesen, amikor a múlt év végén kézhez vettem László Gyula: " Régészeti Tanulmányok " c. könyvét (Magvető kiadó, Budapest) és abban megtaláltam Karin Mark észt antropológus embertani térképét, ahol a finnugor népek embertanának nagy ismerője, ebben az összefoglalásában kimutatja azt, hogy

a Volga környéki — "finnugornak nevezett" — népek más fajtához tartoznak,

mint az Ob mentén lakó nyelvrokonaik.

A magyarok a volgai csoportba sorolnak és teljesen különböznek embertanilag az Obi — ugoroktól, akikben embertanilag a mongol jelleg uralkodik.

Megmagyaráztam tehát — —a most már szavaimban teljesen megnyugodott — hallgatómnak, hogy a Magyarorságot **semmiféle embertani kapcsolat nem fűzi** azokhoz az állítólagos "nyelvrokonaikhoz" (vogul-osztyák), akiktől a jelenlegi politikai "tudomány" — a régi elnyomatás! rendszerekhez hasonlóan — származtatni akarja őket és nem engedi meg a magyar Szakembereknek, hogy a **"déli és Suméiiába érő vonalon" kutassák a Magyarság eredetét**

és végre hivatalosan is elismerjék azt a sok bizonyítékot, ami erre rendelkezésre áll.

A magam gyönyörűségére azonban gyönyörködve olvastam nagy "ellenfelem", az engem állandóan szidó és velelő nem egyetértő László Gyula egyetemi tanár úrnak azt a kitételét, hogy:

"az obi ugorok nyelvcsereével jutottak mai nyelvükhöz és a nyelvet átadó nép feltétlenül éppen a magyar volt."

Ennek logikus következtetése az, hogy a **magyaroknak már volt kifejlődött nyelvük, amit át tudtak adni a voguloknak és az osztyákoknak.** Ha pedig volt nyelvük és így hamis az az eddigi állítás, hogy a magyar

nyelv a vogul-osztyák stb.-ből ered, **akkor máshonnan kell erednie.**

Semmi akadályja nincs tehát annak, hogy ezt a máshonnan való helyet éppen Sumeriában keressük, hiszen a magyarul nem beszélő nyelvészek által megfejtett sumir nyelv grammatikája, nyelvi sajátossága, hangzóilleszkedése, nyelvi különlegességei azonosak azzal a **MAGYAR NYELVVEL**, melyet a Magyararság Volga-i összetevői **átadtak a voguloknak** és ugyanezen sumir ősnyeiből 300 azonos szógyököt őriz a mai, tökéletes és sokat változott nyelve — a mai magyaroknak.

(Fel kell hívnom azonban kartársi tisztelettel László Gyula egyetemi tanár úr figyelmét könyvének 67. oldalán lévő azon hibára, melyet valószínűleg a tanár úr tudta és beleegyezése nélkül biggyesztett oda egy "fontoskodó". Nevezetesen — alulról a 10. sorban **dolichocephal** Szó értelmeképpen **"rövidfejű"** van zárójelbe téve. Ez nyilván tévedés, mert **dolichocephal** jelentése magyarul **"hosszúfejű"** és így a helyes. Az Ob-i ugorok embertani képlete "dolichocephal" (hosszúfejű) és a Volgai magyaroké "brachicephal" (rövidfejű.). Így különböznek egymástól.)

* * *

Most rá kell mutatnom arra, hogy miért fontos a magyar, jobban mondva — az Igazságos Magyar — Történelemben ennek a

volgai magyar csoport hovatartozásának a tisztázása.

Ugyanis ezt az "onogur" Volgai csoportot azonosítják a "finnugor nyelvészek" a tőlük embertanilag különböző OBI csoporttal. Az azonosítást egy "feltételezett ősnyelv azonossága" alapján hirdetik, azonban ez az ősnyelv nem létezik, hanemcsak a "finnugor" nyelvészek állítják össze — szintén hipotetikus úton. A faji és embertani származás alapja tehát ez a mesterségesen összeállított, de nem létező "finnugor ősnyelv". (Bővebben megtalálhatja ezt a **feltételezett, mesterséges** nyelvet az olvasó Hajdú Péter: "Finnugor nyelvek és népek" c. munkájában.)

Kiváló történészünknek, az Ausztráliában nyugvó PADÁNYI Viktornak, nagyszerű a meglátása, amint erre kivatkozik: (Dentumagyarica 148. és köv. oldalakon.

"Ha a magyar őstörténettudomány felszámolta volna, vagy legalábbis jelentőségüknek szerény határai mögé szorította volna vissza a "finnugor" nyelvészek meglehetősen hangos megállapításait és konok elutasítás helyett becsületes munkába vette volna a délkaukázusi tér ókori és koraközépkori történeti és filológiai anyagát onnan folytatva, ahol ezt a Bach-önkényuralom magyarelles kultúrpolitikája megállította, fantasztikus értékű eredményekre juthatott volna a magyar előtörténet tisztázását illetően és a múlt

század dereka óta tartó béna és terméketlen egyhelyben topogásból egyszerre szárnyra kapva, páratlan felvilágosításokat nyújthatott volna a nemzetközi történettudománynak is.

Elkerülhetetlenül fel kellett volna fedeznie ugyanis, ugyanúgy, ahogy e sorok írója felfedezte, hogy a honfoglaló magyarság közigazgatási és katonai szervezete délkaukázusi örökség volt és annak teljes terminológiája mezopotámiai terminológia, hiszen ennek kétségtelen megállapításához immár 60-70 év óta rendelkezésre áll minden történelmi és nyelvészeti adat. Felfedezte volna, fel kellett volna fedeznie akarva, akaratlan, hogy "Lebedia", mint tulajdonnév és területmegjelölés a maga individuális és nagykezdőbetűvel írt formájában és értelmében soha nem létezett, mint ahogyan nem létezett Konstantinos "Lebediás" nevű személye sem ezen a néven, mert ennek a névnek és etimológiájának egyetlen kútfője, Konstantinos etimológiája, naiv és téves. A szótót magyartól hallotta (Tormás és Bulcsú) és rosszul fogta fel. A "Lebedia" nem tartománynév és nem személynév. A "lebedu" — meghatározás, szakkifejezés, amit a Kaukázustól délre, kutatásaim eredménye szerint Kr. e. 1100 óta (de lehet, hogy előbb is), állandóan és általánosan használtak.

Ha egy magyar történész-szakember, aki

Előázsia ókortörténetének tanulmányozására kellő időt és energiát fordít és a szumirban és annak származéknyelveiben egy bizonyos jártasságra tesz szert, részán néhány hónapot az "asszíroknak" nevezett nép, és különösen az asszír kormányzat, közigazgatás és hadszervezet tanulmányozására, meglepő, sőt első pillantásra hihetetlennek látszó magyar vonatkozású adatokra bukkan rá.

A magyar történetben, a magyar nyelvészetben és a szumir nyelvben jártas szem akaratlanul is megakad az "asszír" kormányzati, közigazgatási és katonai terminológia minden szaván és szakkifejezésén. A khasánu, szálat, tartan, kudur, kundu, zakánu, pekhu, labuttu, vizír, harku, csitár, sák szavak egytől-egyig asszír közigazgatási és katonai szakkifejezések és egytől-egyig megvannak a honfoglaláskori magyar nyelvben is ugyanolyan jelentésben, ugyanolyan közigazgatási, kormányzati és katonai értelemben, mint az asszírban, sőt még a fonetikai torzulás sem nagy³.

Az eiső meghökkentő szó, amely az 'asszír'⁴ történet és nomenklatúra tanulmányozása során e sorok írójának a szemébe ötlött, a "labuttu" volt.

A "labuttu" az asszír nomenklatúrában Delitzsch és Sayce szófejtése szerint "katonai közigazgatás alatt álló, rendszerint külső, hódított tartományt, főleg határtartományt"

jelentett, de ez volt a hivatali neve az ilyen tartomány katonai kormányzójának is. A szó egyébként szumir bázison alapuló szó. Szumir bázisa "bat", amely botot, jogart, parancsnokot, kormányzót, erőszakot, verést, menekülést jelent, mind Prince, mind Delitzsch szófejtése szerint. Helyes literációja valószínűen "labatu".

A szó feltűnő fonetikai rokonságot mutatott a "lebedu" s ebből a "lebedia" szóval és történelmi ismereteink szerint ez is katonai közigazgatás alatt álló határtartománya volt a kazár birodalomnak. Még furcsábbá tette a dolgot Konstantinos Porphyrogenitosnak az a magyarázata, hogy "Lebedia" az egyik parancsnoknak, "Lebediás"-nak a nevéből kapta a nevét, hiszen asszírban az ilyen katonai kormányzónak a hivatalneve is — "labuttu" volt... .

Történettudományunk — és a nemzetközi történettudomány is — elfogadta Konstantinos közlését és ezzel megszületett egy "Lebediás" nevű konkrét személy, aki nevet adott egy tartománynak, amely, állítólag, a mi előző hazánk. Sőt, ezt a nyilvánvalóan meggörögösített nevet történettudósaink visszamagyarították "Leved"-re, levágván a görög -as toldalékot és mivel ilyen nevű személyről középkori krónikáink nem tudnak, Anonymus "Eleud" (Előd) nevű személyével azonosították, kimondva, hogy ez le-

heteit Lebediás csak Anonymus talán pontatlanul másolta ki a nevét az elvesztett Szent László korabeli ősgestából.

Az első gondolatom természetesen az volt a "labuttuval" és a "lebeduval" kapcsolatban, hogy véletlen egyezés. Mivel azonban a többszörös egyezés (labuttu (tartomány), labuttu (parancsnok), lebedu (tartomány), lebedu (parancsnok) mindkét esetben) mégsem lehet "véletlen", figyelni kezdtem az asszír terminológia többi szavait is és néhány nap alatt egy lista gyűlt össze.

"Lebediával", és általában a magyarság származásával, az újabb nemzetközi szakirodalom meglehetősen sokat foglalkozott, és, sajnos hozzá kell tennünk, hogy minden tévedései ellenére is a kútfők értelmezése területén, általában intelligensebben és tárgyilagossabban, mint a magyar. A külföldi kutatókat ugyanis nem befolyásolták a magyar történettudományra a Bach-korszakban rávert bilincsek, a "vogul-gyökök".

A második világháború magyar vetületéről írt monumentális művéről is előnyösen ismert skót professzornak, Macartneynek és a gyógyíthatatlanul szláv Vernadskynak Lebediáról írt tanulmányain, valamint a már említett Dunlop könyvének Lebedia-vonatkozásain kívül különösen három külföldi szakmunka foglalkozik Lebediával és a magyarság előtörténetével. Marquart¹⁴ és Bury¹⁵

könyveinek idevonatkozó részei és Gregoire¹⁶ önálló tanulmánya s ezek közül különösen az utolsónak konklúziói szemrehányást jelentenek a magyar történettudomány számára. Ha ezeknek a tudósoknak sejtelve lett volna egy szabir-magyarságról és annak mezopotámiai nyelvi kapcsolatairól, hat egyetemünk és Tudományos Akadémiánk száz magyar tudósa helyett ők írták volna meg a magyarság autentikus honfoglalás-előtti történetét. Tévedéseik ugyanis olyanok, amelyeket a magyar nyelv tökéletes ismeretében és egy magyar szakkultúra birtokában aligha követtek volna el.

Marquart tévedésének lényege csupán történetünk 840-860 közötti részének felfogásában áll, a többiért Konstantinost terheli a felelősség, akit a német Marquart nem tudhatott úgy olvasni, ahogy erre egy vogulgyökkel nem befolyásolt magyar képes lett volna. A 9. századi kazár - "magyar" viszonyt illetően — amit a magyar történetfelfogás olyan egyszerűnek lát — neki gyanúí és kétségei vannak.

Bury, ha kronológiai spekulációi tévesek is — nem az ő hibája — Marquartot több pontban helyesen igazítja helyre és ha tudná hogy a Don-régióban az adott korban két különböző "magyar" képződményről van szó, képes volna legombolyítani azt, amit a magyar történettudomány nem volt képes

annak ellenére, hogy a magyar történettudománynak Lebediáról is és Dentu-Magyariaról is vannak értesülései.

Grégoire, bár kronológiai és névspekulációi erőszakoltak, — éspedig meglepően helyes felfogása érdekében erőszakoltak, amit nem tud helyesen bizonyítani — három igen-figyelemreméltó dologra jön rá. Az első az, hogy Konstantinos rosszul reprodukálta Árpád dédunokáinak azt a közlését, hogy a szabirok egy része "ad orientem partém Persidis" költözött, ennek ugyanis évszázadokkal korábban kellett történnie és nem a bessenyők támadása miatt történt, hanem valami más támadás következménye volt, a második az, hogy a "magyarok" csak a honfoglalás előtt néhány évvel hagyják el a Don-Dnyeper közét és nem bessenyő "támadás" következtében, mert ilyen csak egy volt és ez már az Etelközben történt; a harmadik meg az, hogy Konstantinos zavaros és felelőtlen előadása a fejedelemsválasztásról és vérszerződésről — amelyet Grégoire 891-re tesz — szerint figyelmet nem érdemel, mert **a kazárok egyszerűen nem voltak abban a helyzetben, hogy ebbe beleavatkozzanak.**

Az olvasó majd a későbbiek során látni fogja, hogy Grégoirenek mind a három meglátásában igaza volt, akkor is, ha ezeket ő kellőképpen bizonyítani nem tudta. De Bury is és Marquart is, pontosan azoknál a kényes

pontoknál torpannak meg és esnek hipotéziseikkel tévedésbe, amely pontokat két különböző "magyar" kategória egyidejű létezése nélkül megoldani száz év alatt egyetlen magyar, vagy külföldi történésznek sem sikerült.

A végzetes alaphiba a "lebediai" onogurok és a "dentu-magyariai" szabirok közötti megkülönböztetés hiánya volt, amit a külföldi szakembereknek felróni nem lehet, de a magyar történettudománynak igen.

Csak a magyar történettudomány lehetett volna abban a helyzetben, hogy a "magyarság" fogalmát később összetevő két különböző és egyidőben, sőt szomszédságban létező etnikai és palitikai szubstancia létezésére rájöjjön és erre felhívja a figyelmet. Ezt azonban megakadályozták Joseph Budenz vogul-gyökei és ennek következtében nincs a K". utáni első évezred magyar története megírva. És ezért formálódott ki egy a klaszszikus ókori keletnek egy ősrégi országából kiszorított magyarság fogalma helyett egy "alacsonyrendű", "ázsiai" "nomád", "barbár" és sátorozó magyarság 19. szd.-i sunyi legendája, amire az 1848-49-iki Habsburg-gyalázatosság világbotrányának tompítása érdekében volt szükség és amit maga a magyar történettudomány segített szállítani a világközvélemény számára.

Az, ami őstörténetünk újrafogalmazása terén következni fog — és ennek egyik

botorkáló lépése az a hiányos épületváz, amit e sorok írója ebben a könyvben emelt — megérdemelt büntetése lesz annak a módszernek, amit történettudományunk azzal követett el, hogy egy szilárdnak látszó nyelvészeti megállapításra — történelmet épített. A "szilárd" nyelvtudományi megállapítás, lám, inog s ha ez az egyetlen talaj lesüllyed, össze fog dőlni az a történettudományi elmélet is, amit erre a kizárólagos talajra semmi körülmények között nem lett volna szabad ráépíteni.

A magyar nép történetének folytatása a honfoglalástól visszafelé annak a népnek a története, amely Dentu-Magyaritát megalapította és a honfoglalást megszervezte, nem pedig a doni kazár határőrvidék onogur törzseié, amelyekből néhányat a Kárpátmedencébe magávalhozott. Történettudományunk a Bach-korszak óta száz éven keresztül makacsul azon fáradozott, hogy honfoglaláselőtti történetünket erre a néhány "onogur" törzsrre építse rá az igazi és egyenesági szabirvonal helyett. Az első az uráli erdőkke, finnugor népek közé vezet. A második a Kaukázustól délre, a szumir világba, Mezopotámiába. S ezt állítják középkori krónikáink is.

A magyarság története a szumir nyelv egyre hangosabb tanúságtétele szerint a szabir múlt egyenes folytatása és népünk zöme

a Tigris és Eufrát forrásvidékéről — Evilath földjéről — érkezett Meotiszba és onnan, százhetven évi erőgyűjtés után, a Kárpátok ölébe".

- 3 A szóbanforgó szavakat pontosan az elfogadott nemzetközi literáció szerint írtam, kivéve az "s", "sz" és "ch" betűket amelyeket félreértés magyar helyesírás szerint adtam "sz" (külföldön "s"), "s" (külföldön sh, sch) és "cs" (külföldön ch) betűzéssel vissza (pl. "chitar" h. "csitar")- E szavak mindenike a századforduló legjelentékenyebb keleti ókortörténetésének, G. Masperonak angol kiadású hatalmas három kötetes "History of the Ancient Peoples of the Classic East" c- művéből (III. köt. "The Passing of the Empires", 850 B. C. to 330 B. C. valók (198, 201, 213, 222, 255. lanok). Ez az 1900-ban megjelent mű sok konkluziójában ma már elavult, de hatalmas anyagával, nagy nomenklatúrájával és könyvészetével elsőrangú munka. Szófejtései Saycetól Delitzschtól s néhány francia asszirológustól származik.
- 4 Az "asszír" szót azért tettem idézőjelbe, mert a rév ebben a formában, "assyr", az assza-khasszuchus-uz népnév -ar, -ur, -er, -ir, -irra név^névkézővel ellátót- valóságos alakjának a 19- századi nyelvészek által eltorzított formája. Igazi alakja "asszaur", ami "lovaskato"át jelent (v. ö "huszár").
- 14 Marquart: Osteurotáisshe und ostasiatische Sireifzüge, Leipzig, 1903.
- 15 J. B. Bury: A History of the Eastern Roman Empire from the Pali of Irene to the Accession of Basil L, London, 1912.
- 16 H Grégoire: Le nom et l'origine des Hongoris (Zeitschrift der Deutschen Morgenländischen Gesellschaft, B. 91, 1937.)

* * *

Dr. Padányi felderítése és bizonyítékai az Árpádi őstörténetünk legfontosabb szakaszát képezik, hiszen ebben a hivatalos "magyar tudomány" által — lazán hagyott történelmi űrben mindenki úgy garázdálkodik, ahogyan akar.

Igy sétál bele, zsidó kaftánban, a "kazár" Koestler Arthur is, aki könyvének 89. oldalán — erre a "meghatározatlanul hagyott" onogur csoportra vonatkozólag ilyen felvilágosítást nyújt:

"There is alsó some evidence to indicate that among the dissident Kabar tribes, who de facto took over the leadership of the Magyar tribes, there were Jews, or adherents of 'a judaizing religion'."

(Tehát természetes kijelenteni azt, hogy a menekülő kabar törzsek között, melyek átvették a magyar törzsek feletti vezetést, zsidók, vagy a judaizált valláshoz tartozók voltak.)

Mivel a mai Magyarországi hivatalos történelemtudomány ezt a kérdést hivatalos határozat nélkül hagyja, túrnije kell azt is, hogy a "novellista" Koestler, Árpád Népe felett uralkodtassa a csatlakozó kabarokat és azokat zsidónak nyilvánítsa, annak ellenére, hogy elfogadja Dr. Bartha azon véleményét, hogy a kabar kiválás Kazáriából — az "apostasia" — (ahogy Koestler mondja) összefüggésben van Kázaria vallási reformjaival, ahol a talmudista-rabbinizmus vette át a vezetést.

(Koestler itt egyik szavával agyonüti a másikat, mert ha a kabarok "zsidóellenes voltuk miatt válnak ki a zsidó Kazáriából" — ahogy Koestler Dr. Barthára való hivatkozással mondja ugyancsak a 89. oldalon, akkor hogyan tűrtek meg "zsidóellenességükben" zsidókat maguk között. . .?)

Koestler valóban ügyes novellista, mert "vérátömlesztésről" is beszél, amit a magyarok állítólag kaptak a zsidó kazároktól de a vérátömlesztési fogalomtól ügyesen elkülönítve mondja, hogy ez a "vérátömlesztés" talán "metamorforikus és literális" volt. A gyanútlan olvasó előtt azonban csak a "blood transfusion" kifejezés marad meg, mert senki sem gondol arra, hogy "vérátömlesztést" lehessen végezni **"irodalmi úton is"**.

A Magyar Tudományos Akadémiához tartozó történész és nyelvész szakemberek csak és kizárólag a sumir-magyar azonositást **ellenzik**, és a tiltakozásuk kinyomtatásához felhasznált papírmennyiség súlya talán már a 100 tonnányit is eléri. Viszont a több kiadásban, csaknem milliós példányban, megjelent Koestler Arthur: "The thirteenth Tribe" c. könyvében közöltek az összesítése ellen egyáltalában nem tiltakoztak, melyben a "Nobel díjra" javasolt novellista — ezúttal történelmi kútfőkre való hivatkozással, szinte történészi szakszerűséggel, azt igyekszik a köztudatba venni, hogy:

"a közép-európai zsidóságnak a többsége kazár eredetű... és ezek ősei nem a Jordántól jöttek, nem is Kánaánból, hanem a Kaukázusból és genetikailag sokkal szorosabb viszonyban vannak a HUN, UIGUR és MAGYAR törzsekkel, mint Ábrahám, Izsák és Jákob magvával."

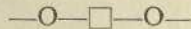
Éz a körülmény a "tőkésországok" tudományos szabadságát élvező szakemberekben azt a véleményt eredményezi, hogy a Magyarországi, jelenlegi tudományos körök elfogadják bármilyen származási elméletet a Magyarságra vonatkozólag, finnugort, kazárt, zsidót, baskirt, csuvast, lappot, vagy akármit... **csak a szabir-subir-subur vonalon Mezopotámiába vezető utat nem**, annak ellenére, hogy a sumirnak nevezett nép az agyagtáblák ékiratos nyelvén — írva és mondva — saját magát **MAH-GAR** kifejezéssel nevezi.

Hivatásos szakmabeliként tesszük fel a kérdést: **lehet ezt a jelenlegi Magyarországi "tudományos" állapotot valóban "tudománynak" nevezni...?**

Érdekes megfigyelésnek nevezhető talán e sorok Írójának az a megállapítása, hogy a "naci-fasiszta" rendszerű országok sohasem nevezték történelemszemléletüket, vagy nyelvtudományukat "nemzeti szocialista történelemszemléletnek, vagy nemzeti szocialista nyelvtudománynak". Ugyszintén Izraelben sem hallunk "cionista nyelvtudományról,

vagy cionista történelemszemléletről". Vizsgált a jelenlegi Magyarországi "tudományos" körökben működő történészek és nyelvészek állandóan a "marxista történelemszemlélet", vagy a "marxista nyelvtudomány" **vonalhűségére** hivatkoznak. Nem haragudhatnak meg tehát azokra a "nem marxista" tudósokra, akik **csak a tudománnyal foglalkozva** — magát a tudományt elkülönítik minden politikai ideológiától s így a "marxista" jelzővel ellátott, "tudományosnak nevezett szakterületet" **nem tudománynak, hanem politikának minősítik**. És kérdezzük azt is, hogy tulajdonképpen mit takar ez a műszó: "**politika**" ...? Nem a hatalomra jutás összes módszerét — a becsületest és a becstelent...? ...A hatalom pedig csak a saját érdekét szolgálja s ha az Igazság ellenkezik a hatalom érdekével, úgy megmásítja, eltörli, vagy rendszerint meghamisítja azt.

Igy a címben erősen írott kérésünk igen elhalványul itt, mert kérhetünk-e a mai Magyarországi "marxista nyelv — és történelemtudományok vonalhű" művelőitől **IGAZ MAGYAR ÖSTÖRTÉNETET...?...** (B.J.F.)

Halmi Dezső:

**LÁSZLÓ GYULA RÉGÉSZ
PROF. ELŐADÁSA**

Az időpont megválasztása nem volt szerencsés, mert a májusvégi, három napos szünetre esett. László prof. utitervét azonban megváltoztatni, az amerikai ünnepek miatt nem lehetett. A hely, Portola Valley, California, mely Palo Alto és Woodside között fekszik, a Santa Cruzi hegyek lábánál. Itt van a magyarországi bencés pap-tanároknak egy privát iskolája. Ez az egyedüli gimnázium Californiában, melynek érettségi bizonyítványát a külföldön is elfogadják, képesítése kitűnő. A bencések, ezt az alapítványt a Pannonhalmi Apátság jogutódjaul alapították, mondván, ha az otthoni apátság bármi oknál fogva megszűnne, akkor ez a hely, iskola, tanárai volnának hivatva a régi pannonhalmi szellemet továbbvinni.

Az előadás a nagy könyvtárteremben volt megtartva, hol várakozáson felül — az ünnepek miatt — szépszámú hallgatóság jelent meg. A többséget az idősebbek képviselték, de a fiatal generáció sem hiányzott.

László Gyula prof., talán magasnak mondható, világos drapp színű ruhában lépett a közönség elé. Ősz, ritkuló haja, a magas

székely homlok előlegezte a tudást.

Ha a régész kutat — kezdte László prof. — az ásatások, talált tárgyak, csontvázak régészeti kiértékelését tegye is közé. Aki azt hirdeti, hogy az igazságot megtalálta, annak ne higgyetek, de ki az igazságot keresi, szavának adjatok hitelt. Ugy otthon, mint az emigrációban jószándékú emberek kutatják, keresik a magyar őstörténet nyomait.

László prof. 30-35 évi kutatás után jutott el azokhoz a megállapításokhoz, melyeket könyveiben lefektet. Mint gyerek érdeklődött a történelem iránt s székely faluja, annak temetője elhelyezését megfigyelte és későbbi ásatásai során azokat felhasználta.

Előadásában három részt tárgyalt:

- a) a honfoglaláskori magyar családot
- b) a falut
- c) a "kettős honfoglalást".

Sajnos a honfoglalás idejében élt családokra, azoknak életére semmi írásbeli bizonyítékunk nincs. A temetőket kellett megkeresni, majd vallatóra fogni, hogy valami képet kapjunk a családi életről. A temető nem más, mint a HALOTT FALU. A temetők általában kicsik 8-20-30 sir található, tehát a falu sem lehetett nagy. Bár a gyermekhalandóság abban az időben nagy volt, tiz évnél fiatalabb gyermeksir, csontváz egyáltalában nem található. Ennek oka, hogy a gyermek ily fiatalon nem volt a családi közösség tagja

s ezért a családi közös temetőben nem kaptak helyet. Feltételezhetően, elhantolásuk után, az évszázadok folyamán csontjaik teljesen elporladtak, felszivódtak a talajban. A sírok elhelyezése nyugat-keleti irányú, a csontváz keletre néz. A nők és férfiak külön vannak elhelyezve, jobboldalon a nők, balon a férfiak. Középen található a leggazdagabb férfisir, 8 nyílheggyel. (Soha nem több, mint 8 nyílhegy.) Lábánál lova koponyája és négy lába. Középtől kifelé a sírok szegényednek, a nyílhegyek száma csökken. Ez, a nyílhegyek száma, mutatta az illető rangját a családban. Tehát a sírhelyeket előre kijelölték és nem a bekövetkezett halál sorrendjében helyezték el a halottakat. A két szárnyon voltak az egymásnak megfelelő sírok. (Férj és feleség) Két egymásnak megfelelő sirban sarlót találtak (pld. a központból kiindulva a bal és jobb negyedik sirban). A másik sirpárban egyforma fülbevaló két karikájából az egyik a női, a másik a férfi sirban volt. Így megállapítható, hogy a magyar családoknál *EGY-NEJÜSÉG* volt. A nyíl nemcsak gazdagságot, hanem jogot is jelentett. Méltóságot és jogot.

A "nagycsaládban" két-három nemzedék együtt gazdálkodik a közös vagyonnal. Mindenki végzett munkája után részesedik abból. Étkezésnél a családfő mellett kap helyet a legnehezebb, értékeesebb munkát végző családtag. A nők besorolását a feleség végzi.

Ha a család túlnépesedik "kenyértörésre" kerül a sor. Egy lapos kenyeret, lepényt annyi felé törnek, ahány felé osztják a birtokot. Ennek a szokásnak a nyomai a székeleknel még ma is megtalálható.

A temető képe a valóságos életnek a tükörképét mutatja. A férfi csontváz jobboldalán találjuk a szablyát, a tegez a baloldalon fekszik, tehát éppen az ellenkező oldalon, mint a valóságban. A nő a középtől jobbra fekszenek, míg az életben a baloldal illeti meg őket. Az ősz — és ókorban a másvilágot életünk tükörképének képelték el és inner maradt fenn ez ősi szokás. A "szita-szita péntek, szerelem csütörtök, debszerda" gyermekvers is fordított sorrendben sorolja fe, a napokat.

* * *

A temetőt sokkal könnyebb volt megtalálni, mint a falut, pedig ahol temető van, ott falunak is kell lennie. László prof. több évi eredménytelen kutatását — a magyar falu után — végül is siker koronázta. Ásatásai alkalmával a talaj elszíneződése mutatta meg a falu helyét és az építkezéshez használt anyagot. Több földréteg alatt egy fekete, füstös árok vezetni nyomra a kutatót. Az árok fekvése a főszelejárás iránya volt. Ennek vonalán a talált téglá-, vert-agyag, faanyag, valamint nemez és hozzátartozó fadarabok mutatták, hogy téglából, agyagból (vályog),

fából építették a házakat. A jurta (jurta), mely a keleti népek kényelmes lakóháza volt, szintén állt a faluban. (Ennek magyar neve Padányi szerint: "Kamiik". A Szerk.)

Tehát teljesen alaptalan az az állítás, hogy házépítkezésünk kezdetleges putrilakásokból állt. Közösségben, falvakban éltek a magyarok, kik egyáltalában nem voltak nomádok, nem vándoroltak egyik helyről a másikra, hanem földműveléssel, állattenyésztéssel foglalkoztak. Téves az elképzelés, mely szerint a földművelést a szlávoktól tanultuk és erre vonatkozó szavainkat tőlük vettük volna át. Nem igaz, hogy foglalás előtt őseink kezdetleges halászok, vadászok lettek volna, mert már századokkal előbb erődökben, jól épített házakban éltek és életmódjuk egyáltalában nem hasonlít a vogul, osztyák törzsek kezdetleges életéhez.

László prof. nem ért egyet a nyelvészek megállapításaival (osztyák, vogul rokonság), mert a faluban talált sok-sok gabonaszem, malomkövek, tárolóedények, egy magas műveltségű lakosságra mutatnak.

A téglát, fát koporsókészítésre is használták, melyekbe temetkeztek.

Művészeti alapon ismét semmi közünk a lapp, finn, vogul, osztyák, stb. népekhez. Ha nyelvükben mégis található magyar eredetű szavak, csak úgy lehetséges, hogy ezek a kis törzsecskék, cserekereskedelem, szolganép

formájában érintkeztek a magyarsággal és nyelvünk egyes SZAVAIT ÁTVETTEK és NEM MI VETTÜK ÁT TŐLÜK.

Mikor Árpád népével a Kárpát-medencébe érkezett és azt elfoglalta, itt magyarokat talált, kik ugyanazt a nyelvet beszélték és szokásaik megegyeztek a honfoglalókéval. László prof. elnevezése szerint, ez a "KETTŐS HONFOGLALÁS", mert előzőleg feltétlenül volt egy korábbi. Bulcsu-Tormás vezérek személyesen tárgyaltak Konstantin bizánci császárral, kinek elmondották, hogy milyen nemzeteket találtak hazánk területén a honfoglalás alkalmával.

A törzsnevek — sok jelenlegi — falvaink, városaink nevében megtalálhatók. A honfoglaló törzs nem hét volt, hanem tiz. A helységneveket nem Árpád magyarjai adták, hanem a "késői avarok". Ez utóbbiak temetkezési szokásai, rendszere megegyezik a honfoglaláskori magyar temetők jellegzeteségeivel, azonban 2000-4000 a sirok száma, nem úgy, mint a magyar csekély számú temetőkben.

Egyes történészek tanítása szerint az avarok egyszerűen eltűntek a történelem színpadán, felszívódtak, elszlávosodtak. Ez egy végtelen téves felfogás, mer a Kárpát-medencében nagy, összefüggő szláv települések nem voltak, mert ilyenek hatása alatt a késői avarok, vagy magyarok szlávul beszéltek

volna. A bolgárok egy nagy szláv tömbre települtek és ezért teljesen elvesztették eredeti nyelvüket s — amint tudjuk — ma szlávul beszélnek.

A késői avarok magyarul beszéltek és ők olvasztották be a honfoglaló magyarságot. Az embertani kép feltétlenül késői avar jelleget mutat. **A késői avarok 670 táján** érkeztek hazánk területére és ez az évszám, a kiásott sírok vallomása alapján teljesen elfogadható. **Ez volt az első honfoglalás.**

A kettős honfoglalás tényét az orosz krónikák is megerősítik. A magyar krónikákban is szerepel a magyarok "MÁSODIK" bejövetele.

László Gyula prof. "második honfoglalás" elméletét, megállapítását a MTA tagjai, történészek, főleg a nyelvészek nem fogadták el azzal érvelve, mi bizonyítja azt, hogy a késői avarok Árpád honfoglalását megérték.

Egy véletlen ásatás, egy S-alaku halántékkarika (hajkarika) kiásása, mely csak a késői avaroknál található, tett bizonyosságot László prof. elméletére. Ugyanis a sírban talált csontváz és tárgyak csak 50 évvel előbb kerültek a földre, mint Árpád magyarjai megérkeztek.

Árpád és családja Atillától származik, vérokonok, amint azt a görög történészek felfedezték.

A XI.-XII. században a késői avarok, ma-

gyarok sirjaiban már nyoma sem található a korábbi jellegzetességeknek. Ez a keresztény vallás erőszakos hittérítésével magyarázható, mely mindent kiirtott, ami a késői avarok, magyarok szokásaira utalt.

* * *

László prof. megállapításai, előadása végtelenül érdekes, zökkenésmentes, tanító jellegűek voltak s ki figyelmesen követte azt, megállapíthatja:

- a) **semmi közünk sincs a finnugorokhoz, a kis vogul, osztyák törzsecskékel egyáltalában nem vagyunk rokonságban, ezt csak a nyelvészek találták ki.**
- b) **Az Árpád-család egyenes leszármazottja Atillának.**
- c) **A hunok-, avarok a magyar nemzet rokonai.**
- d) **László prof., mint régész egészen más őstörténeti, magyar származási eredetet vall, mint nyelvészeink. A magyar nemzet igenis a nagy szittyá, turáni népcsaládhoz tartozik és nem a finnugorokhoz.**

* * *

Az előadás végén kérdéseket kért a Professor, melyekre részletes választ adott. Minden kérdéssel foglalkozni nem akarok.

Én idéztem Dr. Kiszely István, otthoni antropológus nyilatkozatát és erre kértem László prof. állásfoglalását. "Nyelvileg kétség se fér a magyar nyelv finn-ugor eredetéhez

és voltához. Embertanilag azonban a koponyák és csontvázak tanulsága szerint, nem, sok közünk van a finnugorokhoz, se a keleti balti és északi fajtához tartozó finnekhez, se a mongol fajtához tartozó ugorokhoz." Majd így folytattam, ez egy mondatban olyan ellentmondásos képtelenség, mely érthetetlen.. Vagy a finnugorokhoz tartozunk, vagy nem?

László prof. válaszában ismét kihangsúlyozta, hogy ő nem nyelvész, nem ért hozzá és a nyelvészek megállapításaival *nem*. ért egyet.

— 00000000000000000000000000000000 —

A Tápíószentmártoni Aranyszarvas

— 00000000000000000000000000000000 —

Hecho el depósito que establece Ja Ley 11.723

Libro de Edición Argentina

Se terminó de imprimir el día 10- de mayo de 1978
en la Editorial Gráfica QUILMES, San Mauro 406,
Quilmes Oeste, Provincia de Buenos Aires.